

Social- og Indenrigsudvalget

Mariager 11/12 2019

Retssikkerhed for forældre til anbragte børn

I lovforslaget L68 omtales retssikkerhed for forældre til anbragte børn. Overskriften fik Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn til at tænke på at sikre forældermyndighedsudøvelse under anbringelsen. Det viste sig imidlertid ikke at omhandle dette, men være en erkendelse af, at der sker fejl i de fleste anbringelsessager og der derved er anbragt børn, der aldrig burde have været anbragt. Dette udgør også et brud på børnenes retssikkerhed, jf. Grundlovens § 71, Børnekonventionens artikel 9 og Menneskerettighedskonventionens artikel 6 og 8, da børn også er rettighedssubjekter og derved også har krav på retsgarantier og et familieliv samt privatliv, for ikke at blive vilkårligt frihedsberøvet og uberettiget frarøvet deres familie og uden en prøvelse med retsprocessuelle retsgarantier indover til at sikre børnenes ret til deres familier. Disse menneskerettigheder skal forestille at blive varetaget i Servicelovens § 58, hvorefter:

” § 58. Er der en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af

- 1) utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet eller den unge,
- 2) overgreb, som barnet eller den unge har været udsat for,
- 3) misbrugsproblemer, kriminell adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet eller den unge eller
- 4) andre adfærds eller tilpasningsproblemer hos barnet eller den unge,

kan børn og unge-udvalget uden samtykke fra forældermyndighedens indehaver og den unge, der er fyldt 15 år, træffe afgørelse om, at barnet eller den unge anbringes uden for hjemmet, jf. § 52, stk. 3, nr. 7. Der kan kun træffes en afgørelse efter 1. pkt., når der er begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet.”

Servicelovens § 58 har alt for vide rammer, idet en ”åbenbar risiko for” udgør **en formodning** hos et Børn- og Ungeudvalg. At Ankestyrelsen og Byretten skal efterprøve **en formodning** hos et udvalg, er fuldkommen hul i hovedet at kalde retssikkerhed for familier indstillet til tvangsadskillelse fra deres kære. Det er yderst krænkende, at der ikke er krav om beviser for mistrivsel eller skade, men at der kan sidde socialrådgivere og indstille familier til adskillelse, som de ofte aldrig har mødt forinden. At der sker tvangsfjernelser af børn i trivsel med begrundelsen, at det er åbenbart for et Børn- og Ungeudvalg, er carte blanche til at tvangsfjerne børn vilkårligt og en alt for stor magt at pålægge en administrativ myndighed, der tvangsfjerner børn på baggrund af **formodninger!**

Vi er alt for mange familier, der har fået tvangsfjernet vores børn på resolut absurde grundlag, der på ingen måder berettiger det invasive indgreb en tvangsfjernelse er for et barn og dets forældre. Åbenlyse midlertidige vanskeligheder i familier, misbruger Børn- og Ungeudvalg til at skille familier ad en hel barndom igennem. Prøvelser i Ankestyrelse eller Byretter er illusoriske, da alt bunder i hvad Børn- og Ungeudvalg har **formodet** om en familie!

Fostre i mødres maver bliver indstillet til tvangsfjernelse og tvangsadoption, hvor spædbarnet bliver taget ud af dets mors arme lige efter fødslen, på **formodninger** om hvordan denne mor vil klare opgaven. Det er ikke barnets tarv. Udeblivende forebyggende foranstaltninger pågår og børn

tvangsfjernes uden at familier får den lovsikrede forebyggende indsats, som vi har krav på i medfør af vores menneskerettigheder.

Vi kan bare klage? Ombudsmanden må ikke gå ind i tvangssager vedrørende børn, og de øvrige myndigheder klapper hinanden på ryggen over **formodninger** om os forældre til anbragte børn. Aktindsigter udebliver, statusser til at følge med i vores børns liv udebliver og ødelægger vores mulighed for at oppebære relationen til vores børn, og dialog lukkes ned til alle omkring vores børn og med vores børn. Har et Børn- og Ungeudvalg truffet afgørelse på deres **formodninger** om ens familie, så står man som forældre helt uden adgang til ens barn og bliver oftest frataget alle ens rettigheder som forældermyndighedsindehaver. Udmattelseskampen om at få adgang til egen sag og børn, få en meget forsinket status på ens barn og den manglende juridisk korrekte prøvelse og administrering af anbringelsessager, gør at mange forældre til anbragte børn bliver sygemeldt. De psykiske overgreb på vores børn og den manglende retssikkerhed for os og vores børn, med de illusoriske tilsyn, tager så hårdt på os forældre, at vi til sidst går i stykker indeni.

Vi forældre til anbragte børn bliver knust af at se vores børn blive drevet overgreb mod fra forvaltningernes side ved omplaceringer på omplaceringer, der retraumatiserer vores børn igen og igen og gør vores børn mere og mere tilknytningsforstyrrede. Barnets mulighed for at have en stabil og kontinuerlig relation til en tryk og omsorgsfuld voksen er afgørende for resten af barnets videre liv. Desværre kan vi se, at 40 procent af anbragte børn ikke får en 9. klasses afgangseksamen, hvilket vi i Foreningen Klip er overbeviste om skyldes at forvaltninger har klippet relationen mellem barn og forælder. Traumatiseringen af barnet fylder så meget i den unges liv senere, at 75 procent af tidligere anbragte ikke har en videregående uddannelse når de er 30 år. Når vi ved at anbringelser med sikkerhed giver tilknytningsforstyrrelse, angst, PTSD, depression, sorg, psykiske problemstillinger mv. så vil vi på det stærkeste anmode Folketingets partier om at sikre beskyttelsen af barn og familier bedre end det nuværende carte blanche til at tvangsfjerne uskyldige børn og pådrage dem skade herved, udelukkende på baggrund af **formodninger**. Ydermere børn med handicaps have en særlig beskyttelse mod at blive berøvet deres kærlige forældre på baggrund af kommunens økonomiske incitament hertil. Tallene fra Social- og Indenrigsministeren viser, at der ingen ændring er sket i børn med handicaps mulighed for at leve med deres familie siden 1940'ernes tvangsinstitutionisering af børn med handicaps. Det er en meget mørk og dystertid i vores historie, som vi bestemt bør skamme os over og bør fjerne enhver risiko for at gentage.

Vi ser i Foreningen Klip, at tvangsfjernelser er kommet ud af kontrol, og vi har en regering, der melder klar krigsførelse mod eget folk, ved at erkende målsætning om at tvangsanbringe minimum 50.000 børn, hvilket er hvert 19. barn i Danmark. Vi i Foreningen Klip kan ikke få øje på det gavnlige eller gode argument for at tvangsfjerne børn til skade for barnet og forældre, og Socialdemokratiets målsætning og lovforslag om forringelse af retssikkerheden for familier indstillet til tvangsfjernelse mangler da også fuldkommen realitet i sig. Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag, har ikke ville mødes med Foreningen Klips medlemmer og ved derfor intet om os. Socialdemokratiets ministre har dog ikke holdt sig for gode til at udtale deres **formodninger** om os, som nogle der hverken kan vaske tøj, lave mad eller skabe struktur i en hverdag med børn. Vi i Foreningen Klip kender ingen forældre til anbragte børn, som ikke kan de ting. Vores børn er også anbragte på baggrund af politikeres **formodninger**, og det skal stoppes. Formodninger udgør ingen retssikkerhed.

Børn- og Ungeudvalg, ledet af primært **Socialdemokratiske formænd for Børn- og Ungeudvalgene**, træffe afgørelser baseret på økonomiske incitament, jf. Servicelovens § 176? Det er kun et årti siden, at kommunerne fik indført refusion på området, grundet kommunerne ikke handlede i børnenes tarv grundet økonomi, og samtidig har Folketinget presset kommunerne ved at nedlægge amterne, der varetog opgaven med børn med handicaps. Vi familier har i høj grad brug for en gedigen

retssikkerhed mod kommunernes vilkårlige tvangsfjernelser af vores børn baseret på **formodninger og økonomiske incitamenter**.

Børnedomstole og bevisførelse

De nuværende Børn- og Ungeudvalg i kommunerne har formentlig været et godt bud på en prøvelse i en svunden tid med bedre styr på kommunernes forvaltning af støtte til handicappede børn. Der er nødt til at blive oprettet særlige Børnedomstole til at sikre børns og forældres rettigheder processuelt, juridisk korrekte afgørelser og af mennesker, der ikke er svøbet ind i at skulle varetage kommunens økonomi samtidig. Refusionsreglen i Serviceloven § 176 skal omhandle hjemmeboende børn, så børn med handicap ikke er bedre stillet væk fra deres forældre og derved ingen chance har for at blive hjemgivet.

Menneskerettighedsdomstolen vil næppe sige god for Servicelovens § 58s ordlyd og carte blanche til at tvangsfjerne børn på formodninger hos de kommunale folk, der før har vist sig at lade børn seksuelt misbruge for at spare penge, jf. Brønderlevssagen og Tøndersagen. Fremsendt bevismateriale til Social- og Indenrigsudvalget har bevist, at der ingen grund er til at have tiltro til en lødig sagsbehandling. En tiltro til kommunalt ansattes lødighed og dømmekraft samt gode intentioner er derfor fuldkommen skudt forbi. Ordlyden i loven skal afspejle, at der skal beviser på bordet for at tvangsfjerne børn, da familier har ret til beskyttelse efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8, jf. artikel 6. Bevisførelse og retsprocessuelle garantier er hvad vi tilbyder, hvis nogen har stjålet en cykel, hvorfor et så invasivt indgreb på et lille barn, som tvangsfjernelse fra dets forældre bør være omgærdet af mindst lige så god beskyttelse.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn
Vejrmøllegården 20
9550 Mariager
Tlf: 60677647